



3/2008 – ročník I.

Co mi škola dala a vzala?

Ležím pěkně v postýlce, zachumlaná do peřin, a ve svých myšlenkách brousím do vzpomínek sahajících čtyři roky zpátky. Mnozí už tušíte, ano, byl to můj první den na této škole. Na škole, která byla, je a bude obrovským mezníkem v mém životě.

Stáli jsme tam tenkrát všichni před kostelem, dívali se nevěřícně na sebe a v duchu přemýšleli, kdo jaký asi bude. Nikdy bych v tu chvíli neřekla, že po čtyřech letech společného soužití se tito lidé zapíší do mého života takovou měrou, která převyšuje pouhé kamarádství. Čas strávený s těmito lidmi byl balzámem na všechny denní starosti. Škola nebyla najednou pouze budovou, do které by člověk chodil jen pro další poznatky z dějepisu nebo matematiky, ale stala se místem plným emocionálních rozhovorů, vyprávění si humorných příběhů a obohacování se navzájem.

Do vzpomínek se mi však nezapsali pouze moji spolužáci, ale i profesori vytvářející na půdě školy přátelskou, milou a neopakovatelnou atmosféru nejen ve vyučovacích hodinách, ale obzvláště v době, kdy jsme se nedělili na žáky a učitele. Snažili se nás vzdělávat nejen ve svých oborech, ale pokoušeli se nám otevřít i dveře do toho největšího a nejtěžšího oboru – do „skutečného“ života, který na nás ještě čeká se svými radostmi i starostmi.

Po přečtení předešlých řádků to může vypadat, že jsem byla oslovena záměrně, aby měla škola pěknou reklamu. Ale není tomu tak. Vnímám to jako možnost od Boha poděkovat prostřednictvím tohoto článku všem, kteří mě po čtyři roky formovali a utvářeli do podoby člověka, který se už nebojí jít dál prozkoumávat zatím neob-

jevené krásy jak pozemského, tak duchovního života. Děkuji.

PS: Jediné, co mi tato škola vzala, je bezbolestný odchod 😊.

— Daniela Kořínková (PL4) —

OHLÉDNUTÍ

HFSPgŠaVOŠPg, Litomyšl 08

Hudební festival Středních pedagogických škol a Vyšších odborných škol pedagogických, 9. – 12. 4. 2008

Sbor Cantate se v dubnu již posedmé zúčastnil hudebního festivalu pedagogických škol. Šest ročníků tohoto festivalu se konalo v Krnově, avšak letošní organizaci převzalo město Litomyšl a VOŠPaSPgŠ.

Autobus pro nás přijel ve středu 9. dubna kolem 15. hodiny. Cestou na internát, kde jsme byli ubytovaní, jsme autobusem projížděli Litomyšlí, a tak jsme měli možnost se zběžně seznámit s centrem města.

Po příjezdu na ubytovnu jsme byli rozmístěni do dvou ubytovacích budov, většinou po dvojicích. Ironií osudu bylo, že na starší a více zaplněnou z těchto budov byla z naší sestavy umístěna pouze trojice Hrach, Milda a Pospec. Zbytek této budovy byl z větší části obydlen dámami z různých škol, účastnících se tohoto festivalu. Po našem příjezdu se jejich pozornost a program očividně soustředily na naše hochy...

Po tom, co jsme se částečně ubytovali, vedly poprvé naše kroky do středu města, abychom se ve Smetanově síni zúčastnili muzikálu Jesus Christ Superstar v podání studentů litomyšlské VOŠPaSPgŠ. Po skončení úchvatného představení jsme se

vydali stejnou cestou zpět na internát. Nutno podotknout, že cesta trvala půl hodiny, absolvovali jsme ji několikrát denně a byla plná skrytých nástrah (například v podobě pouličních hydrantů či informačních tabulí), jak se o tom mohli někteří z nás na vlastní kůži přesvědčit.

Ve čtvrtek ráno začalo naše stravování v internátní jídelně, které lze snad jen řádně vychválit. Dopoledne měl sbor zkoušku na své páteční soutěžní vystoupení a během ní a po celý den probíhala soutěž jednotlivců a malých seskupení, nejen vokálních, ale i instrumentálních. Organizátoři k tomuto účelu využili krásné prostory zámku, různé sály, či třídy uměleckých škol. Večer jsme měli možnost poprvé zkoušet společně s ostatními sbory povinné písně: Händlovo Halleluja a hymnu 3. tisíciletí. Pouze dívčí hlasy nacvičovaly Myslivečkovu Nocturno.

Také celý pátek byl ve znamení celodenního zpívání a dřiny. Sbory měly zkoušky, připravovaly se na svá vystoupení a na společné skladby, během nich probíhaly poslední soutěžní vystoupení jednotlivců – klavír a sólový zpěv – a odpoledne propukl souboj pěveckých sborů.

V sobotu jsme ještě pilovali poslední nedostatky ve společných písních, zkoušeli jsme s orchestrem, odpoledne jsme se dozvěděli výsledky všech kategorií, shlédli koncert vítězů, zúčastnili se koncertu sborů a celý festival jsme zakončili zpěvem společných skladeb.

— Markéta Balabánová (G5) —

Všechny divy Londýna

12. 5. – 17. 5. 2008

V květnu se z iniciativy našich profesorů angličtinářů v čele s paní profesorkou Helen Michálkovou uskutečnil poznávací zájezd za krásami (nejen) Londýna. Vyjeli jsme v pondělí ráno od naší školy. Cesta přes celou Českou republiku, Německo, Belgie až do francouzského přístavu nám trvala přibližně až do tří hodin ráno, kdy jsme po zkontrolování cestovních dokladů nastoupili, nebo spíš s celým autobusem najeli na trajekt. Tam jsme měli strávit necelé dvě hodiny, které někteří využili ke spánku, jiní ke sledování toho, jak se trajekt vzdaluje od pevniny, anebo k procházení několika pater s restauracemi a obchody. K ránu jsme se opět naskládali do autobusu a nyní už po levé straně silnice pokračovali v cestě.

Kolem šesté hodiny ranní jsme dojeli do Canterbury, kde jsme si přes zeď prohlédli střechu katedrály a prošli uličky jak vystřižené z nějakého anglického filmu. Příští zastávka byla v Greenwich parku, kde se kromě společenských veverek, krásného výhledu na Londýn a sochy Jamese Wolfa nachází také nultý poledník. Asi v devět hodin jsme dojeli do centra Londýna. Postupně jsme měli možnost prohlédnout si např. London Eye, Big Ben, Westminster Abbey a spoustu dalších významných pamětihodností. Viděli jsme výměnu stráží u Buckinghamského paláce, navštívili Green park, čínskou čtvrt a nakonec The National Gallery (pozn. autorky: jediní, kdo chodí v Londýně na přechodu na zelenou, jsou turisté). Poté jsme se vrátili do autobusu a k večeru dojeli do kempu.

Další den jsme se jeli podívat na Windsor Castle, údajně největší dosud obývaný hrad na světě. Tam jsme strávili několik hodin prohlídkou interiéru, rozleh-

lých nádvoří a místní kaple. Odpoledne jsme se autobusem přesunuli do univerzitního městečka Oxford. Podle prvního plánu jsme měli navštívit ještě Stonehenge, ale to nám kvůli nedostatku času nevyšlo. Čtvrtek jsme strávili opět v ulicích Londýna. Ráno jsme začali v luxusním obchodním domě Harrods, kam jsme se poté, co nám zakázali jít dovnitř jako padesátičlenná skupina, proplížili po dvojicích nebo trojicích. Nějaký ten čas jsme pobyli v Natural History Museum, pro které by stálo za to obětovat i celý den, protože se podobalo spíš obrovskému zábavnímu parku než obyčejnému muzeu. Zbytek čtvrtečního dne jsme pak využili k nákupům v Oxford street (opět by to chtělo více času) a k prohlídce British Museum. Na závěr dne jsme se pak svezli dvoupatrovým autobusem.

Předposlední den – pátek – jsme zahájili návštěvou Tower of London, přešli jsme celý Tower Bridge a pár hodin si vychutnávali krásu umění v Tate Modern Museum. Potom už jsme znovu nastoupili do autobusu a vyjeli nazpět. Přečkali jsme další cestu trajektem (tento byl poněkud menší než ten první) a v sobotu navečer dojeli domů.



— Erika Čvandová (G6) —



Osvětim

19. – 20. 5. 2008

Exkurze studentů G6 a dalších posil ze tříd VHC1 a PL1 pod vedením spirituála školy otce Petra Beneše a sestry Vojtěchy vypadala již od srazu brzy ráno před školou mokře a deštivě. Vyhliídka, že mezi mraky na nás vykoukne slunce, byla mizivá, ale i přesto jsme všichni v pořádku nastoupili do autobusu a vyjeli. Po cestě do Krakova, která trvala okolo šesti hodin, jsme hráli na kytaru, seznamovali se se studenty z jiných ročníků a spali, protože počasí uspávalo.

Okolo druhé hodiny odpoledne jsme dojeli do Krakova, kde si kluci nasadili pokrývky hlavy, neboť jsme měli namířeno do jedné židovské synagogy, kde nám otec Beneš líčil, jak to v synagogách funguje, kdo jsou židé atd. Před synagogou jsme si prohlédli židovský hřbitov. Je to vcelku obvyklý hřbitov až na to, že místo květin a svíček dávají židé na náhrobky různé kamínky a kameny, pod které pokládají papírky s modlitbami. Navštívili jsme i zámek Wawel a po zbytek rozchodu jsme se rozešli do ulic města.

Po přečkání noci v klášteře sester klarisek, nacházejícím se kousek od Krakova, jsme se další den vydali do Osvětimi. Někteřími očekávané, jinými naopak obávané místo v Polsku se před námi otevřelo a již jsme šli na prohlídku tzv. Auschwitzu I. Navštívili jsme domy, kde jsme se dočetli, jak nacisté vyhlazovali vězně, jaké měli uvěznění lidé životní a hygienické podmínky, dále informace o cyklonu B, což byl plyn, kterým nacisté v plynových komorách vyvražďovali muže, ženy či malé děti. Prohlédli jsme si dům, kde byly zprávy a záznamy o československých vězňích, kteří nepřežili, nebo měli naopak velké štěstí a mohli poté svědčit o strašných věcech, které se za ostnatým drátem a pod dozo-

rem nacistů odehrávaly. Mísily se ve mně pocity odporu vůči nacistům a pocity smutku z násilí, co všechno se událo v místech, kterými jsme procházeli.

Auschwitz II – Birkenau (Březinka) bylo další místo, které jsme navštívili. Tento vyhlazovací tábor se lišil od prvního tím, že zde pobývali vězni kratší čas, neboť byli ve vagoncích odvázeni přímo do plynových komor. Dokonce zhruba ve 300 domech pro vězně se nashromáždilo až na 100 000 lidí každého věku. Ve zděných barácích byly umístěny vězeňkyně na tříposchodových palandách, na shnilé a rozpadající se slámě. Na jednom poschodí leželo asi 8 osob. Někdy až 1000 vězňů bylo umístěno v polních stájích pro 52 koňů. Z důvodu přelidněnosti byl skutečně velkou pohromou zoufalý nedostatek vody, hrůzostrašné hygienické podmínky a obrovské množství krys.

Vězni byli vražděni tak, že jim bylo řečeno, že se pojedou hromadně umýt, ale místo vody na ně dozorcí pustili plyn, kterým je otrávil a udusil. Poté je jiní dozorcí obrali o různé cennosti, ostříhali jim vlasy a převezli do krematorií ke spálení. Nacházely se zde i oddělené tábory, např. cikánský, maďarský a mužský, oddělený od ženského. Došli jsme až k památníku, který je určen obětem nacismu, viděli jsme i rybník, do něhož byl sypán lidský popel.

Odcházel jsem z tábora s pocitem smutku nad tím, kolik lidí zde trpělo a kolik jich nikdy nevyšlo ven branou jako já. Míslo, kde zemřelo přes milion lidí, na člověka velice silně zapůsobí, jak jsme se mohli přesvědčit. Doporučuji každému, aby tato místa, která jsou velmi spjata s historií lidstva, alespoň jednou navštívil, byť se dotýkají těch nejhrůznějších událostí lidských dějin. Naskytne se vám zde totiž velmi příhodná možnost zakusit téměř na

vlastní kůži to, co se zde páchalo za hrůzy a strašné masakry na nevinných lidech.

— Jan Kilián (G6) —

AKTUÁLNĚ

Když se řeknou prázdniny?

Prázdniny... tak to je úplně nejlepší slovo, které můžeme slyšet, když sedíme ve škole a namáháme své mozky... Ne že bychom neměli (píšu samozřejmě za sebe) školu rádi. I zde zažijeme spoustu dobrých chvil. Ale přece jen nad pocit, že nemusíme ráno brzy vstávat do školy a celý den se učit, opravdu není.

Zamyslím-li se nad tím, co budu o prázdninách dělat, mám hned hlavu plnou nápadů. Nebudu sice někde v exotické zemi u moře, ale užiju si to i tak! Celé léto budou totiž provázet přípravy na sivické hody, které letos vyvrcholí 24. srpna, kdy se oblékneme do krásných sivických krojů a prožijeme jeden den plný hudby a tance. A jistě zbude i dost času na setkání s kamarády a podnikání výletů. Zkrátka si svůj volný čas pořádně vychutnám!

Koncem prázdnin si však jistě řeknu, že mi už škola chybí a spolu s ní i vše, co k ní patří. A potom budu na své báječné prázdniny vzpomínat ve škole po celý rok a všem ostatním vyprávět o svých zážitcích...

— Anna Tomancová (PL1) —

Když se řeknou prázdniny? Okamžitě se zasním. Představím si atmosféru letních prázdnin, kdy jsem osvobozena od školy na celé dlouhé dva měsíce a kdy si mohu jen užívat. Ono se to užívání ve skutečnosti přece jen smrskne na pár dní, protože i o

prázdninách máme každý své povinnosti a nemůžeme vše hodit za hlavu. Ale i těch pár dnů je vždy úžasných a nezapomenutelných. A v zimě, nebo když mám špatnou náladu, si zavzpomínám na to, co jsem prožila o letních prázdninách. Na vůni rozkvetlé louky, šumící les plný tajemství, příjemně chladící vodu v řece, a zejména na spoustu skvělých kamarádů, bez kterých by to nebyly ty správné prázdniny. A opět se těším na to, až začnou ty nové, plné dobrodružství, na které budu ráda a dlouho vzpomínat.

— Martina Vodová (PL1) —

Při slově prázdniny mne jako většinu mých spolužáků napadne stěžejní slovo „volno“. Od toho se dál odvozují pojmy jako „léto“, „slunce“, „dovolená“. Samozřejmě, že se na období dvou měsíců vcelku nicnedělání těším, ale přece jen vím, jak mnoho se na konci srpna budu těšit zpět do školních lavic.

Na druhou stranu jsem ráda, že budu mít spoustu volného času, který budu moci věnovat jiným aktivitám, které nejsou ve školním roce možné. Bohužel se obávám, že jako každý rok mne toto nadšení opustí a určitě se objeví pár dnů, kdy nebudu vědět, co dělat. Doufám, že o letošních prázdninách tento stereotypní návyk překonám.

Uvidím, jak se prázdniny povedou, ale neupínám se k představě volného času. Jsem ráda ve škole stejně, jako budu ráda doma.

— Kristýna Grimová (PL1) —

Když se řeknou prázdniny, vybaví se mi hned plno času, se kterým si mohu ve většině případů dělat, co chci. Také se mi

vybaví různé mládežnické akce, tábory, sjíždění řeky, výlety, na kterých není nikdy nouze o kamarády, dobrou atmosféru a celodenní program. Často jsou však pro mne prázdniny také možností, kdy si mohu vydělat peníze a na něco pěkného našetřit. Je to také možnost být více s rodinou, na kterou nedám dopustit.

Když se mi vybaví letní prázdniny, řeknu si: „To je super, tak dlouho volno,“ ale ono to vždy tak rychle uteče, že si říkám, že to ani není možné. Ke konci prázdnin se už ovšem nudím a nevím, co dělat, a tak se už těším do školy na pravidelný denní program a také na chvíli, kdy se zase uvidím se svými kamarády.

Prázdniny jsou úžasná věc a už se na ně moc těším.

— Ondřej Kašík (PL1) —

Co si člověk pomyslí, když se řekne slovo prázdniny? Většinou asi odpočinek od práce, lenošení někde v cizině nebo možnost zajet si na chatu. Ale je tu i druhá skupina lidí, která považuje prázdniny za nutné zlo a téměř neúnosné odloučení od milované práce. To je individuální. Nejsme přece každý stejný, ne?

Já se asi přikloním k první skupině lidí, ale všeho s mírou. Asi bych, stejně jako další lidé, nevydržel dva měsíce sedět, či ležet. Vhodnou alternativou se mi zdá tzv. „aktivní odpočinek“. Zajezdit si na kole, zajít do přírody, nebo si zasportovat jinak. Jinou skupinu potom představují lidé, kteří se vždy, kdykoli se naskytne příležitost, „vypaří“ někam do ciziny prozkoumávat nové věci a poznávat nové lidi.

Uvědomte si, ke kterému typu lidí patříte a snažte se dělat i jiné věci. Třeba lenoší a workholici by si měli jít zasporto-

vat, zatímco sportovci zase fyzicky odpočinout. Protože změna je život.

— Ondřej Mráz (G3) —

Co jsou prázdniny? Je to čas, který máme strávit odpočinkem, aktivně, nebo přípravou do školy? Každý k nim určitě přistupuje jinak. Každý se těší na něco jiného. Někdo se těší na to, že bude pozdě vstávat, a někdo třeba na tábor strávený s přáteli.

Pokud se rozhodnete strávit prázdniny pouze odpočinkem, může se vám stát, že na konci budete litovat toho, že jste nepoznali žádné nové lidi nebo nové kraje. Když si však řeknete, že prázdniny strávíte aktivně, jistě budete na jejich konci nabyti zážitky. Prázdniny vám ale utečou tak rychle, že než se vzpamatujete, budou na vás už zase čekat nové školní povinnosti.

Tak jak na prázdniny? Nejlepší by asi bylo rozdělit si prázdniny tak, abychom stihli odjet k moři nebo na hory a tam poznat nové lidi. Také zajet za svou babičkou na chatu, čímž jí určitě uděláme radost, a strávit pár dní doma odpočinkem nebo se svými přáteli.

A jak prožijete prázdniny vy?

— Tereza Benešová (G3) —

Co si představíte pod slovem prázdniny? Já si představím koupání, volno, žádnou školu, počítač, pozdní vstávání, tábor a spoustu volna. Co je však na prázdninách nejlepší?

Snad každý vám řekne, že na prázdninách je nejdůležitější to, že není škola. Takže žádné učení. O prázdninách můžete díky volnu dělat spoustu věcí, jako třeba chodit plavat, číst mnoho knih, být stále na počítači a další příjemné činnosti. Avšak současně také začíná jakési hádání o čas,

protože si všichni kolem vás řeknou, že máte přece prázdniny, takže budete dělat to a to... Například mne maminka nutí pracovat na zahradě a dělat spoustu domácích prací. Tatínek mne pořád přemlouvá, abych šel na brigádu. Knihovna mi připomíná, že bych měl vrátit tu hromadu knih, které jsem si vypůjčil, neboť jsem si myslel, že budu mít čas. Přes internet mi píšou kamarádi, abych si s nimi povídal a navštívil je. Na počítači je řada her, které bych rád dohrál. A když si vzpomenu na školu, uvědomím si, že bych měl procvičovat cizí jazyky. Všichni chtějí, abych jim věnoval svůj čas, protože ho mám mnoho, a já přitom nestíhám.

O prázdninách se musíte mnohem více rozhodovat, jak s časem naložíte. Máte o prázdninách také takové problémy?

— Jindřich Dvořák (G3) —

Zamysleme se nad slovem prázdniny. Co pro nás znamenají? Dlouho očekávaný odpočinek od školy, nebo například chvíle na nějakém krásném místě s rodinou, se kterou na sebe během školního roku nemáme příliš mnoho času?

Já osobně vnímám prázdniny (především ty hlavní, letní) jako možnost vyjet si s kamarády nebo s rodinou a navštívit různá krásná místa České republiky i světa a užít si spoustu legrace. Anebo využívám toho, že se nechodí do školy a o to víc cvičím na svůj oblíbený hudební nástroj, na který mi během školního roku tolik času nezbývá.

Podívejme se na to ale i z druhé stránky. Pro někoho, kdo nemá kamarády, a navíc k tomu je třeba jedináčkem, mohou být prázdniny hrozné, smutné, osamělé. Nechtěla bych to zažít.

Zkrátka prázdniny pro každého znamenají něco jiného. Možná bychom si měli ujasnit, co znamenají právě pro nás.

— Markéta Beránková (G3) —

Co znamenají prázdniny pro většinu společnost a co znamenají pro nás osobně? Jak je trávíme?

Já si pod pojmem prázdniny okamžitě vybavím čtení v posteli při lampičce dlouho do noci a pořádný ranní spánek bez toho strašného zazvonění budíku. Také si představím jakousi volnost. Ihned po snídani splním zadané úkoly a pak už zbytek dopoledne trávím bez rodičů. Na oběd si mohu uvařit to, na co mám právě chuť.

Ze zdravotních důvodů moc necestuji, ale na každý, i sebemenší výlet strávený s rodinou, na tábor nebo na pobyt na farmě u bratrance se vždy těším. Potkám tak nové lidi, poznám nová místa, setkám se se svými dobrými přáteli.

Prázdniny jsou pro většinu z nás asi záležitostí kladnou, často se k nim přece váží příjemné vzpomínky. Některým to možná připadne zvláštní, ale já se na konci prázdnin vždy těším zpět do školy, jako jsem se předtím těšila na volno.

— Klára Kročová (G3) —

... s P. Ing. Martinem Holíkem



Chtěl jste být už odmalička knězem?

Určitě ne, to se nepozná úplně odmalička. Knězem jsem chtěl být, až když jsem začal jezdit na Ameriku (pozn. redakce: tábor v Orlických horách) a viděl jsem otce Tiška; ani jsme tehdy nevěděli, že je kněz. Teprve až když jsem se to dozvěděl, zatoužil jsem také dělat něco pro druhé, a to dokonce i tímto způsobem, ve skrytosti. To znamená ne jako farář ve farnosti, ale třeba skrze duchovní doprovázení mladých lidí.

Byl jste jako malý vzorný křesťan?

(smích) Byl jsem velmi vzorný křesťan, a to v jistých krátkých obdobích. Pamatuji se, že jsem si asi ve čtrnácti umínil, že nebudu chybět na žádné mši svaté v měsíci květnu – na májových. Myslím, že jsem nebyl jediný, kdo si takové předsevzetí dal, a měl jsem velikou radost, když jsem to jeden rok dokázal, kromě snad dvou dnů z těch jednatřiceti. No a byla jiná období, kdy jsem se nedostal, nebojím se to říci, několik měsíců do kostela, poněvadž mi to nějak nešlo. Nevěděl jsem, proč, a byl jsem z toho smutný. Střídal se u mě nejrůznější období, ale myslím, že to je typické pro

většinu křesťanů a že to vlastně potřebujeme zažít.

A jako ministrant?

Jako ministrant jsem působil asi sedm let u svatého Jakuba v Brně, zhruba od šesti a půl let věku. Tam bývala v jedenáct hodin mše svatá v latině. Mám z toho zážitky, které si dodnes pamatuji. Maminka nám slíbila papírovou tříkorunu, když se naučíme latinsky Confiteor (čili Věřím) a Otče náš. Uměli jsme latinsky odpovídat knězi, poněvadž jsme byli blízko u oltáře. Mám jeden obrovský zážitek; přišel jsem tam na to, jak je to s anděly. Když jsme byli jednou na půlnoční mši svaté, to jsme byli s dvojčetem Tomášem ještě malí kluci, byli jsme už hodně unavení, protože jsme stáli po celou dobu té půlnoční, a já jsem ve stoje usnul. Dovedete si představit na té dlažbě presbytáře, jak to mohlo dopadnout. I poslal anděl malého chlapečka, který utekl mamince, vzal malou ručičkou za těžkou branku mosazného zábradlí, které tenkrát kolem presbytáře bylo, a ta branka, jak se otevírala, mě lehce ťukla - a já se probudil. Nespadol jsem a pak jsem byl bdělý už celou dobu. A řekl jsem si: „Aha, takhle pracují andělé.“

A ve škole?

Co se tím myslí? Pokud se tím, milé slečny redaktorky, myslí, jestli jsme uměli házet z druhé lavice uprostřed ohryzky do odpadkového koše u dveří s 95% účinností, tak v tom jsem byl vzorný. Málokdy jsme rozbili umyvadlo, málokdy jsme rozbili okno, jen občas jsme házeli igelitové pytlíky na chodce pod naším oknem. Málokdy jsme se schválně zdrželi ve městě, když jsme byli s něčím posláni, a zameškali tak další hodinu... Ano, byl jsem velmi vzorný.

Byla ve škole nějak šance využívat podobnosti se svým dvojčetem?

Bylo několik situací, dodnes si je velmi živě pamatuji, když jsem byl v němčině vyvolán a bylo to za 4+, kdy paní profesorka moudře pravila: „No, teď by měl být na řadě Holík Tomáš, ale jedna katastrofa denně v jedné rodině stačí. Necháme si ho na příště.“ Jiná situace byla na vysoké škole, kdy jsme skládali zkoušky i z předmětů, o kterých vy dnes už představu nemáte, jako Marx-leninismus nebo Dějiny mezinárodního dělnického hnutí. Já už jsem to měl za sebou, ale moje dvojče mělo ještě nějaké zkoušky před sebou. Tak jsem mu nabídl: „Já na tuhle zkoušku půjdu ještě jednou, místo tebe.“ No, a protože to bylo u jiného zkoušejícího, tak to prošlo; když jsem Tomovi vysokoškolský index vracel, omlouval jsem se: „Promiň, je to jenom za tři.“ On na to: „To je dobrý, hlavně, že to je.“ Ani jsem neměl výčitky svědomí, protože to byl předmět proti Bohu i proti lidem.

Co říkali rodiče na to, že jste chtěl být knězem?

Situace byla taková, že já jsem to, že chci být knězem, nemusel říkat jako kluci dnes, když se přihlašují do semináře, aby nejen vystudovali teologii, ale aby se stali kněžími. Já jsem studoval po večerech a víkendech samostatně s tím, že jsem ten cíl tiše měl, ale nikdo po mně nechtěl to definitivní ano. A ve chvíli, kdy jsem to definitivní ano řekl, tak to oba rodiče už byli u Pána. Maminka od našich sedmnácti let a tatínek od mých čtyřiaadvaceti. Svěcen jsem byl, když mi bylo dvacet sedm. Předpokládám, že se z toho velmi radují, ale z nebe.

A Vaše rodina a blízcí na to něco říkali?

To by možná byl dotaz na mé dvojče a na mého staršího bratra Jiřího, jestli to

čekali, anebo jestli to bylo pro ně velké překvapení. To jsem nikdy nezjišťoval. Jen vím, že se to dozvěděli ještě ten večer, co jsem byl svěcen. Potom jsme to úplně všichni tajili ještě dobrého půl roku, než se to dozvěděli nejbližší, kteří jezdili na Ameriku, o neděli Dobrého pastýře v roce 1988; a teprve za další rok jsem sloužil mši svatou veřejně. A to ještě potom trvalo dalších dva a půl roku, než jsem byl knězem ustanoven oficiálně.

Jak se měnily Vaše koníčky od dětství až do současnosti?

Koníčky se dostávají, věřím, po rodičích; dostáváme geny a vlohy k různým věcem, ale nápodoba rodičů je rozvíjí. Jediným velkým koníčkem je hudba; hrávali jsme, zpívali, opatrně koncertovali, něco tu a tam i skládali. Druhým koníčkem je mi elektrotechnika, která mě potom přivedla k VŠ. Byl jsem neustále v dílně a něco vytvářel. Pro středisko Radost takhle vzniklo několik zařízení; některá z nich fungují dodnes. To bylo moje velké odreagování a radost a dodnes se těším, když mohu něco malého opravit nebo vyrobit. Tatínek byl hodně šikovný a obecně nás vedl ke zručnosti. Na Americe jsme si potom mohli všechno zkusit. Musím se pochlubit, že jsem v sedmnácti letech sestavil pobočkovou telefonní ústřednu podle vlastního návrhu, která skutečně léta fungovala.

Pomohla tato praxe k vytvoření Radia Proglas?

Bezespору. Pán Bůh je velký humorista, a když Tě k něčemu pozve a Ty si řekneš: „Ono je to zbytečné, to, co teď studuju, nebo to, co teď mám dělat,“ tak je to skoro vždycky Tvůj omyl, nikoli Boží omyl, neboť on ví, co dělá. A když se nebráníme jeho vůli, tak k tomu vždycky dojdeme. Taký jsem si myslel své o smysluplnosti

elektro studia, a ejhle: Jednou z nejpodstatnějších výhod při řízení takového zařízení, jakým je rádio, je vedle autority kněze právě to, že jsem elektrotechnicky vzdělán. Toto vzdělání mi hodně pomohlo a denně pomáhá.

To Vám nestačil Proglas, že jste se ještě vrhl do Noe?

Ono to nebylo jen moje dílo, ba naopak, otec Leoš Ryška, salesián z Ostravy, vedoucí od roku 1993 studio Telepace, vyrábějící filmy, to je „mistršéf“ tohoto díla. Já jsem se k němu připojil ve chvíli, když dozrávalo k odvaze zkusit to, co se natočilo, také odvysílat. Já a spolupracovníci dodáváme know-how a pocit sounáležitosti; také modlitbu. Myslím si, že to je dobrý krok; dnes vidíme, jak mnohé instituce, vydávající tištěné noviny a časopisy, mají své webové stránky a na ně umisťují videa, které natočil někdo jiný. Mluvívá se o civilizaci obrazu; to má své výhody a nevýhody. Ale je úplně logickým krokem, že i věřící lidé v naší zemi Božích darů, jako jsou vytváření obrazu, jeho přenášení a zobrazování na obrazovkách, využívají - k šíření Božího království. My se propojujeme, šetříme síly, napojujeme se na další spřátelená média jak u nás, tak v zahraničí: tištěná, elektronická, rozhlasová a televizní; vytváříme spolu „sít' dobré vůle“. Nemusíme křesťanství nijak hlasitě vykřikovat, ale můžeme ukazovat, jak my křesťané chceme žít, a pokud nás bude někdo chtít v tom, co je dobré, napodobovat, bude s televizí dobrých zpráv lépe vědět, jak na to.

Máte nějaké oblíbené jídlo?

Já mám rád všechna jídla. Netučná. Mlask.

A místo?

Mám rád místo nad Valašskými Kloboukami, druhé je Olešnice na Moravě. Amerika nad Kláštercem, nad Divokou Orlicí, je samozřejmě na prvním místě; a také své rodné město Brno mám rád.

Film? Žánr?

Jedním z nezapomenutelných filmů je film Misie (The Mission) z roku 1986, ověřený Oskarem a Zlatou Palmou. Vyprávěl o budování misí na řece Paraná kolem roku 1750 a mimořádně na mě zapůsobil. Podobně Bratře Slunce, sestro Luno o svatém Františkovi z Assisi. Je mnoho filmů, které osloví, ale pak vprchají, a to je dobře, že nežijeme filmovými příběhy; naše životní příběhy jsou ještě zajímavější. V poslední době jsou fenoménem digitálně vytvářené a dotvářené filmy, obdivuhodné jsou třeba díly Letopisy Narnie.

Co byste chtěl vzkázat čtenářům Lercháče?

Dozvídejte se rádi nové věci. Mnoho předmětů je objevných, kde se dozvídám to, co jsem nikdy neslyšel. Jen málo předmětů je otravných, kde zhruba dopředu vím, co musím umět a myslím si, že to nebudu nikdy potřebovat; to může být někdy velký omyl. Ať chuť z objevování nových věcí nezůstane jenom u školy, ale pokračuje i doma u knížek, a dnes čím dál více i z internetu. A abyste také, Lercháči, chtěli vědět co nejvíc o oboru, který si sami vyberete. Nemusíte být vynikající ve všem, ale měli byste být vynikající v něčem. Každý byste měl vynikat v tom, co umíte a ve všem ostatním být dobrý, abyste to dokázali využívat pro dobro druhých; protože když totéž budou dělat i druzí vám, bude nám na světě dobře.

P. Ing. Martin Holík

- narozen 20. května 1960 v Brně
- vystudoval ZŠ Sušilova (nyní Kounicova, do roku 1975), gymnázium Koněvova (nyní Vídeňská, do roku 1979), fakultu elektrotechnickou VUT v Brně (do roku 1984)
- v letech 1984–5 a 1990–91 byl na vojně a další náhradní vojenské službě
- v letech 1992–1995 sloužil jako administrátor farností Brno-Žebětín a Brno-Kohoutovice
- od roku 1995 je ředitelem Radia Proglas a současně kaplanem u sv. Augustina v Brně
- od roku 2005 je rovněž jednatelem Telepace (TV Noe)
- má dva bratry: dvojče Tomáše a staršího bratra Jiřího
- webové stránky: martinholik.cz
- dále doporučuje weby: proglas.cz, taborradost.cz, tvnoe.cz



— Anna Kubešová, Tereza Lerchová (G3) —

Hy Conrad: Kdo je pachatel?

dokončení z minulého čísla

„Blahopřeji,“ řekl Sherman tak zdvořile, jak jen v té chvíli dokázal. „Samozřejmě jste ovšem věděl o něco víc než já.“

„To nepopírám,“ přiznal Wilson. „Je to přece jasné.“ Oči mu radostně zářily. „Chcete, abych vám to objasnil?“

„To nebude nutné,“ odpověděl Sherman s předstíraným zívnutím. „Když jste se teď přiznal, že máte informaci, o které já nevěděl, odpovědět na otázku pachatele bude hračka. Ten zloděj byla Melanie.“

Wilson se zatvářil schlíple. „Jak to víte?“

„To je přece jasné, jak jste řekl. Jediné, co jste udělal beze mě, bylo, že jste si potřásl rukou s Melánií. Předpokládám, že její ruka byla lepkavá.“

„Jo,“ zabručel Wilson. „Byla.“

„Byla lepkavá od toho, jak ukládala váček do pukliny stromu. Koupelna v obchodě ještě nefunguje, takže si ruce nemohla nikde umýt. Když jste připustil, že víte více než já, tak tohle byla jediná možnost.“

„Tehle případ jsem vyřešil sám, Holmesi. Nepokoušejte se mi upřít zásluhu.“

„To nikdy neudělám.“

„Já vím,“ ušklíbl se Wilson. Byl tím úspěchem najednou otrávený. Jak by se mohl chlubit tím, že konečně překonal Shermana Holmese, když všechny zásluhy stejně připadnou jemu?

Úspěšnými detektivy – luštiteli záhady se stali (v pořadí oznámení řešení):

1. Jan Kilián (G6)
2. sestra Františka
3. Matěj Klíma (G3)

Blahopřejeme!

— Veronika Králová (G3) —

RECENZE

Občan Havel? Občan Havel!

Občan Havel. Režie: Pavel Koutecký – Miroslav Janek. Dokument, ČR 1994–2007, 119 min.

Osobně nerada chodím do moderních multikin na „trháky“, o kterých si na zastávce povídá devět lidí z deseti. Nechce se mi tlačit se do přeplněného sálu, kde mi každou chvíli hrozí srážka s někým, kdo mě, inspirován americkým stylem, zasype popcornem a za krk mi nalije kelímek coca-coly. Vstupné raději věnuji na podporu některého z menších biografů a podívám se na film, který byl natočen pro svou myšlenku, ne pro zisk.

A přesně těmto požadavkům vyhovuje dokument Pavla Kouteckého a Miroslava Janka *Občan Havel*. Děj se začíná odehrávat v devadesátém třetím roce, kdy se Česká a Slovenská federativní republika rozdělila na dva samostatné státy, a končí prvním zvolením Václava Klause do funkce prezidenta. Film je sestaven ze záběrů z Havlova soukromí, neboť jak název napovídá, má za úkol představit ho jako obyčejného občana se svými každodenními radostmi a starostmi.

Za klady filmu považují zejména to, jak ukazuje vyrovnávání se hlavy státu se svými pro nás skrytými a nepracovními událostmi, tedy s úmrtím své první manželky Olgy a následném seznámení s Dagmar Veškrnovou. Velmi emotivně popisuje její starostlivou péči o něj při zdolávání těžké nemoci a konečně i druhou svatbu. Vtipně také líčí jeho boj s anglickými slovíčky v projevu v USA na návštěvě u George Bushe i mnohá setkání s Milošem Zemanem nad kapkou Becherovky či několikátá znovuzvolení do čela státu. V tomto období se v okolí prezidentské kanceláře pohybovali dnes velmi známí Michael Kocáb, Jan Švejnár nebo Ladislav Špaček.

Záporů není mnoho. Někomu by snad mohla vadit zhoršená kvalita záznamu, ale to je možné omluvit jeho stářím a více méně poloamatérským vybavením kameramana. Je také škoda, že film není opatřený vysvětlivkami, které by se týkaly aktuální situace na naší politické scéně. Cizinec tak nemůže chápat události v souvislostech, a celý dokument pro něj ztrácí určité kouzlo. Asi proto neuspěl na Berlinale, kde se stejně promítal, tuším, jen nesoutěžně. Mě osobně nejvíce mrzelo, že na začátku nebyla ani zmínka o problémech Václava Havla v předrevolučním období a že se děj neodvíjel už od roku 1989. Velmi by mě totiž zajímala atmosféra té doby, kterou jsem sama nezažila.

Snímek *Občan Havel* jsem velmi toužila vidět a vynaloženého času rozhodně nelituji; film docela splnil má očekávání. V představě mnoha z vás je to možná nudný a vážný dokumentární film, popisující život vysokého politika, ale není tomu tak. Je to smutný i veselý příběh člověka, okořeněný vtipy a politickými předtuchami do budoucna, které až dnes, po poslední prezidentské volbě, nabývají svého pravého významu. Je jednoduše takový, jaký je sám

život. Jestli se vám tedy někdy dostane do rukou, neváhejte a berte všemi deseti.

Hodnocení filmu: 89%

— Klára Kročová (G3) —

Lev, čarodějnice a skříň

Lewis, Clive Staples: Letopisy Narnie: Lev, čarodějnice a skříň. Havlíčkův Brod: Fragment, 2005, 200 s.

Ke knize *Letopisy Narnie: Lev, čarodějnice a skříň* jsem se dostala víceméně náhodou. Ne jednou náhodou, ale hned dvěma. První náhodou bylo, že se kniha v době, kdy jsem ji právě četla, dala za určitých okolností výhodně zakoupit u McDonalda (ano, u McDonalda!) a já (jelikož jsem byla ještě ve věku, kdy jsem se tam občas zašla podívat na hračky) jsem rodiče uprosila, ať mi tu knihu koupí. Tou druhou náhodou bylo, že film měl být co nevidět promítán v kině, a tak jsem ještě před jeho shlédnutím chtěla přečíst knihu. Tak a teď už dost toho, jak jsem se ke knize dostala, pojďme se podívat na knihu samotnou.

Jak většina z vás ví, kniha vypráví o čtyřech sourozencích – Petrovi, Zuzaně, Edmundovi a Lucince. Jejich otec bojuje ve válce a i oni musí odjet z Londýna, bombardovaného Němci. V domě starého profesora, kde se ubytují, objeví velkou skříň, která se pro ně stane vchodem do Narnie. A tak začíná jejich velké dobrodružství.

Narnie je již tisíc let pod nadvládou kruté Bílé čarodějnice a její věčné zimy. Podle starého proroctví však příchod čtveřice statečných lidí (Narnii obývá mnoho ras, jen lidská rasa ne) znamená také návrat krále Aslana spolu s poslední bitvou, v níž se rozhodne o osudu země. Otázkou

ovšem je, jak sourozenci povedou armádu do války, když jsou ještě dětmi...

Knížka je nádhernou ukázkou Lewisovy divoké a nespoutané fantazie. Hemží se to v ní kouzelnými a nadpřirozenými bytostmi, což by mohlo silně zavánět tím, že kniha je veselá pohádka, ale není tomu úplně tak, protože krom magických sil je obohacena o překvapivě realistické momenty; její hrdinové se ve skutečném světě potýkají s druhou světovou válkou a také se v knížce až překvapivě často umírá (na poměry pohádek). Je tedy knížka pohádkou, nebo není? Snad se shodneme na určitém kompromisu, že Narnie pohádkou je, nicméně jednou z těch vážnějších a temnějších. Čtenáři je zde mezi řádky vštěpováno do hlavy, že když někdo udělá něco za zády svých blízkých (Edmund, který se na chvíli spiknul s Bílou čarodějnící, ale pak – bohužel trochu pozdě – se za cenu pár modřin a škrábanců vrátil ke svým sourozencům a Aslanovi.), tak na to později doplatí; před touto zkušeností se autor snaží čtenáře ochránit. Cílem knihy je podle mého názoru poučení dětského čtenáře, který se má ztotožnit s dětským hrdinou.

I přes občasnou temnou atmosféru si myslím, že je kniha určena spíše dětem než dospělým, protože dospělí si nedokážou tolik vychutnat kouzelné okamžiky ve společnosti magických stvoření v podobě mluvících zvířat, kentaurů, faunů atd. a také je nemusí bavit čist schematický příběh o tom, jak hrstka odvážlivců zachrání svět. Nechci ale v žádném případě tvrdit, že knížka je jen oddechovou četbou pro malé děti. V knize nejde jen o vítězství dobra nad zlem, ale jsou zde skryté i náboženské znaky, které malé děti jen stěží odhalí. Lewis v knize naráží zřejmě na Jidáše – v knize s ním má podobné rysy Edmund, který se chová jako hnusný práškač, který zradil své druhy, ale protože je i pro něj na Cair Para-

velu přichystán trůn, zápletka kolem jeho potrestání tak trochu vyšumí a on se napraví. Aslan mi silně připomíná Krista, Pána, který jde do boje za lásku, odpuštění a dobro, a to v čele armády složené ze čtyř dětí a mytologických postav, a který si pokorně lehá na Kamenný stůl, aby se nechal obětovat – tuto hlubší myšlenku mladší čtenář v knize asi neobjeví.

Pokud jste příznivci žánru fantasy a velkolepých bitev, kniha se vám bude líbit. Pokud nad knihou budete logicky uvažovat a ne pouze číst napsaná písmenka, odhalíte nejen skrytou autorovu víru, ale i mírné nerovnosti. Například mě docela udivil náhlý příchod Santa Clause či co, který se znenadání objeví s dárky, které děti potřebují jako sůl – to mi v knize trochu nesesedělo; ale jsme zkrátka v Narnii a tam je možné téměř všechno. Podobně jsem se při čtení také trochu pozastavovala nad složením armád dobra a zla – v obou táborech se vyskytovaly mytologické bytosti; těžko říct, jak Lewis postupoval při dělení „ten bude hodný a ten zlý“, snad možná podle vzhledu – v tom případě ale nevím, co dělají na straně zla chudáčci lední medvědi, taková vznešená zvířata... Ale to už je kosmetický detail.

Hlavní přece je, že se čtenáři při četbě knihy morálně poučí, pobaví a spolu s postavami prožijí nezapomenutelnou atmosféru, velkou bitvu a řadu překrásných okamžiků. Nechte se tedy unášet atmosférou knihy a pamatujte si, že... „Je spousta dveří, ale jenom jedny vedou do jiného světa; do Narnie – země zakleté do nekoňné zimy, země, která čeká na osvobození!“

Hodnocení knihy: 75%

— Lucie Řihová (G3) —

Tentokrát jsme osloveným položili otázku: „**Jaké máš/máte plány na prázdniny?**“

Učitelé:

p. prof. Pospíšilová

Chtěla bych někam na dovolenou, číst si a odpočívat.

p. prof. Zubatá mladší

Budu relaxovat u bazénu, navštívím své rodiče, budu grilovat. Chtěla bych pracovat v obchodě se suvenýry. Ve volném čase bych také chtěla cestovat po památkách a jet k moři.

Studenti:

Tereza Gladišová (G3)

Pojedu na Aljašku a do Francie.

Alžběta Nečasová (G5)

Navštívím Řecko a Itálii.

Zdislava Krieglerová (PL1)

Pojedu s celou třídou PL1 na festival „Komenský je borec“, jehož jsem hlavní organizátorkou. 😊

Hoši z PL1

Zajdeme na pivo.

Alžběta Kučerová (G1)

Pojedu s rodiči na chatu a na tábor.

Denisa Vardanová (PL2)

Navštívím festival a pojedu k moři.

Anežka Konečná (PL2)

Pojedu se koupat na Slovensko a pojedu na festival.

Anežka Přikrylová (G4)

Nebudu dělat nic, možná si číst.

Klára Šimová (G4)

Pojedu na tábor, na přehradu a do Tater.

Jana Veselá (G6)

Navštívím YMCA festival, budu doma a možná si seženu brigádu.

Veronika Valíčková (VHC4)

Budu odpočívat, chodit na brigádu a diskotéky.

— Tereza Benešová,
Martina Hermannová (G3) —

Motýlem ve tvé síti

Tichá hudba krajem zní,
slyš má slova poslední.
Měla jsem tě ráda,
ty to víš,
ale i přesto odcházíš.

Proč utichá píseň smutná?
Vždyť tahle hra nebyla nutná,
ta hra, co jsi ji se mnou hrál.
Hra na kočku a myš,
nebyla nutná, už to víš.

Já myslela, že máš mě rád,
ty však nebyl ani kamarád.
Teď srdce mi puká žalem,
Byl jsi zrádce
a všechno ti prošlo hladce.

Rychle, ale pevně spřádáš sítě,
doufáš, že nikdo nechytí tě.
Jsi pavouk osminohý,
Istivý jako liška
a já tvá oběť, jen malá šedá myška.

Jsem dalším motýlem ve tvé síti,
čekáš, kdo další se ti chytí.
A mně jsi tolik ublížil.
Bolí vzpomínky na chvíle s tebou strá-
vené,
oči mám od slz červené.

Zamilovala jsem se slepě do tvé tváře
a teď tady brečím do polštáře.
Slzy z očí mi tečou.
Proč já musela tu smůlu mít,
Proč kluk s kamenným srdcem
musel se mi zalíbit?

Neomlouvej se, mě nelituj,
nejde říct: „Tak se zamiluj!“
Vždyť láska sama je svou paní.
I k tobě jednou láska přijde,
doufá, že ti to pak vyjde.

— Hansi Jahnová (PL1) —

ÚVAHA I.

Význam přátelství v životě člověka

Na tom, že bez přátel je život mnohem těžší, obtížnější a také jednotvárnější než s nimi, se asi shodneme všichni. Jak ale získat, udržet si a neztratit opravdu dobré přátele?

Z vlastní zkušenosti vím, že před seznámením je nutné zbavit se předsudků týkajících se například barvy pleti nebo náboženského vyznání a také nedat na to, co si o tom druhém myslí nebo říkají ostatní. Vždyť má-li to být kamarád můj, musím si o něm vytvořit svůj vlastní názor sama. Ale ani já bych se neměla při prvních setkáních přetvařovat. Každý má přeci nějaké chyby a nemá pražádnou cenu ty své zastírat, neboť na povrch dříve či později stejně vyjdou. Myslí-li to ten druhý skutečně vážně, vezme mne takovou, jaká jsem a jestliže mi vytkne mé nedostatky, budu jen ráda za námět k zamyšlení.

Kdo by nepoznal alespoň jednou jedinkrát přátelskou výpomoc? Ale kdo bere, měl by umět také dávat. Kdy jsme my naposledy někomu nezištně pomohli nebo poradili? K přátelství také zajisté patří projev vděku. Za podání pomocné ruky bychom rozhodně neměli požadovat nic materiálního, mezilidský vztah přece není obchod. Stejně dobrou, a mnohdy i větší

odměnou nám může být právě vřelé a srdečné poděkování.

Přátelství se často rozpadá po vzájemných neshodách a hádkách. „Nejprve vyjmi ze svého oka trám a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra,“ píše se v Bibli (Mt 7,5), a proto hledíme chyby nejprve sami v sobě. Jen ochota problémy řešit a dělat při tom kompromisy je klíčem k odstranění bariér. A vytratí-li se přátelství po dlouhém odloučení, nejednalo se o pravé přátelství, neboť to setrvává stále.

Nebuďme tedy k okolí lhostejní, nečekejme, až věci „vyšumí“, a snažme se dobré vztahy pěstovat. Hlavně se ale nedívejme jen povrchně na zevnějšek, naopak si spíše všimějme toho mnohem důležitějšího uvnitř. Je to sice fráze, která se omílá stále znovu a znovu pořád dokola, neskrývá však mnoho pravdy, kterou si stále neuvědomujeme?

— Klára Kročová (G3) —

Položme si otázku, jaký význam má přátelství v životě člověka. Jaký význam má dnes? Jaký význam měl před sto lety? Jak upřímné je přátelství? Jak si lidé dokáží pomáhat?

Význam slova přátelství je v životě běžného člověka již jen něco navíc, něco nepatřičného pro dnešní „drsnější“ lidi. A přitom před sto lety byli lidé neméně nesuscitní, a někdy i nesnášenliví. Jak by jinak mohlo dojít k různým válkám a zvěrstvům? Což si tenkrát nepomáhali lidé v zákopech, i když byl každý jiné národnosti? Poté se ohradili jen na: „Děkuju!“?

Lidé si pletou význam slova přátelství a kamarádství. Kamarádi přijdou do školy, pozdraví se, debatují o různých tématech, občas si ze sebe utahují, a přece je mezi nimi nějaká bariéra. Každý z nich jen málo

přemýšlí o tom druhém, co dělá, když je doma, co se děje, když dostane špatnou známku. Myslím, že přátelé jsou v duchu stále spojeni, den pro ně neskončí jen krátkým: „Tak ahoj!“, ale jeden přemýšlí o druhém. Toto je podle mne přátelství.

Dnešní děti si při slově přátelství představí jen prodlouženou ruku kamarádství, dospělí však uvažují trochu jinak. Vztah mezi dvěma lidmi, který nikdy nekončí, jen začne. Může ho odstartovat nějaká významná událost, či něco úplně maličkého, nepatrného. Záchrana života by asi patřila jenom do knih, ale přece jen: Mohou skutečně existovat lidé, jež se postaví tváří v tvář smrti a zachrání jiného? Či snad zůstanou stát a řeknou: „Byl dospělý a měl mít rozum...“?

V čem se dnešní lidé od těch dřívějších liší? Jsou v lidských vztazích lepší, či horší? Nepohřbila nás moderní technika a touha po penězích? Budeme se bránit, anebo se podvolíme snadnému životu s penězi, avšak bez přátel?

— Vojtěch Janský (G3) —

Můžeme si položit otázku: Co to je přátelství? Co si máme pod tímto slovem představit? Jakou roli hraje v životě člověka? Co byste dělali, kdyby přátelství neexistovalo? No, jen si to představte...

Přátelství je podle mého názoru v životě člověka velice důležité. Ale kdybyste se mě zeptali, co to přesně je, asi bych vám nedokázala odpovědět. Každý totiž vidí přátelství trochu jinak. Existuje vůbec nějaká definice? Asi ne. Je to zkratka „něco“, vztah mezi lidmi. Vztah, k němuž jsou potřeba minimálně dvě osoby, které si mají co říct. Přátelé nemohou být lidé, kteří se nemají rádi a kteří si nemají absolutně o čem povídat. Přátelé si musejí umět na-

slouchat, a když se nebudou mít o čem bavit, tak se budou jen velice těžko poslouchat, natož naslouchat si. Přítelem ale nemůže být každý. Musí to být osoba mně blízká, musím si být jistá, že když se jí svěřím s něčím důležitým, co nemusí každý vědět, že to nikomu nevyzradí; že když budu potřebovat pomoc, že mi pomůže, že mě podrží v těžkých chvílích života a totéž platí i o mně ve vztahu k ní. Přátelé by si měli na 100% důvěřovat.

Přítelem nemusí být ale jen člověk. Přítelem může být i pes. Se psem si můžete hrát, mazlit se s ním a máte jistotu, že když se mu svěříte s něčím, co vás tíží u srdíčka, tak to nikomu neřekne a vám se třeba uleví. Psi jsou ale také velcí pomocníci nevidomých lidí. Nevidomí by se leckdy bez svých psích přátel neobešli. Psi i jiná zvířátka mají tu výhodu, že jakožto nemluvné bytosti vás neokřiknou, neřeknou vám, ať jdete „do hájíčka zelenýho“, když jim něco přelétne přes nos, zatímco vy se potřebujete s něčím svěřit. Budou vám v klidu naslouchat a třeba vás i začnou olizovat a vrtět ocasem na znamení toho, že chápou, jak vám je, a rádi by vám pomohli. Ne nadarmo se říká, že pes je nejlepší přítel člověka.

Přátelství, ať už mezi lidmi, nebo mezi člověkem a zvířátkem, je velice důležitá. Je to krásný vztah a je skutečně nezbytný. Vždyť bez něj by bylo na světě smutno. Dokážete si představit, jak by vám bylo, když byste se neměli komu svěřit? Dusili byste to v sobě a bylo by vám smutno. Bez blízkých lidí, bez přátel se podle mě existovat zkrátka nedá. Alespoň já bych to nedokázala. Vy ano? Mohli byste žít bez přátel? Z blízkého přítele/přítelkyně se může časem vyklubat i něco jiného, ale tomu už se neříká jen přátelství, ale láska, a to už je téma na další úvahu, nemyslíte?

Jistě jste si už někdy položili otázku, jaký má význam ve vašem životě přátelství. Jak ho vnímat? Jako cosi hmatatelného, nebo jako vaši duševní stravu?

Přátelství je jako voda. Nemůžeme bez ní žít, ale na první pohled je nezajímavá. Uvědomte si však, v kolika skupenstvích jste ji už viděli nebo kolikrát jste si ji různě ochutnili. S přátelstvím je to zrovna tak. Zajímavé si ho musíme udělat sami. Přemýšlet o tom, jak jej upevnit nebo osvěžit. Stejně jako žízeň po vodě neutichá, tak i žízeň po přátelství by neměla vyprchat.

Jak vnímáte rozdíl mezi přátelstvím a kamarádstvím? Někdo jej nevnímá vůbec. Přistupuje ke svým starým přátelům naprosto stejně jako k právě poznaným lidem, se kterými si rozumí. A někdo třeba přátele ani nemá. Má jen kamarády. Nepřipouští si je moc k tělu. Své problémy raději řeší se svou rodinou. Jsou také lidé, kteří mají pár přátel a několik kamarádů. Přátelům se svěřují se svými problémy, touhami nebo myšlenkami. Nelžou jim, na nic si nehrají. Zato se svými kamarády se hlavně baví a například vypráví různé historky. Pak jsou také takoví, kteří mají jen jednoho přítele. Říkají mu absolutně vše, nemají k sobě žádná tajemství.

Jistě mi ale dáte za pravdu v tom, že nejčastěji kladenou otázkou v médiích týkající se přátelství je, zda existuje kamarádství nebo přátelství mezi mužem a ženou. Každý si jistě na tuto otázku odpoví jinak. Podle mého názoru může existovat bez jakékoliv přitažlivosti pouze tehdy, pokud se tito dva lidé znají opravdu od velmi raného věku. V tom druhém případě to jistě taky jde, ale často existuje, alespoň z jedné strany, také určitá tělesná touha, ale samozřejmě neříkám, že by musela být silná nebo nutně naplněna.

Pro mě přátelství znamená téměř tolik jako rodina. Žiji pro něj a velmi se těším například na setkání se svými přáteli. Ráda s nimi budu řešit jejich starosti a problémy, ale taky se s nimi budu ráda bavit a dělat různé „ulítlé“ věci, za které se občas asi budu i stydět. Jenže pro přátele a zábavu bych obětovala vše. A jak se k tomu stavíte vy?

— Tereza Benešová (G3) —

ÚVAHA II.

„Správně vidíme jedině srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“

Antoine de Saint-Exupéry

Nejhorší lidskou vlastností je odsuzování. Děláme si o lidech obrázek ještě dříve, než je dostatečně poznáme. Je to možná lidská přirozenost. Já sama se snažím lidi předem neposuzovat, ale nejdříve je dostatečně poznat, abych si o nich mohla udělat alespoň trochu pravdivý názor. Věřte mi, že někdy je to velice těžké, když vám onen člověk není ani trochu sympatický. Pak se však v tomto člověku nesnažím vyhledávat jen negativa, ale i nějaké pozitivní vlastnosti.

Určitě neexistuje člověk, který by se líbil všem lidem. Avšak jak často děláme logickou chybu, po které se k danému člověku můžeme stavět odmítavě? Myslím, že velmi často. Posuzujeme, odsuzujeme a hodnotíme, i když jsme nestáli na stejném místě.

Co je to logická chyba? Vzpomenete si na píseň Voskovce a Wericha „Šaty dělají člověka“? Již její název mluví sám za sebe. Když na ulici potkáme muže v krásném černém obleku a kravatě, jaký si o něm

uděláme obrázek? Slušně vychovaný, milý, gentleman? A jaký si uděláme obrázek o bezdomovci v otrhaném oblečení?

Pozastavila bych se u bezdomovců. Chtěla bych se s vámi podělit o nemilý zážitek, který se mi stal. Šla jsem si s kamarádkou koupit něco do Hypernovy, když nás na parkovišti zastavil muž. Nevypadal nebezpečně. Opilý nebyl. Na jeho šatech bylo vidět, že je bezdomovec, ale že i přesto se snaží zachovat si důstojnost. Poprosil nás, jestli bychom mu v obchodě nekoupily rohlíky a teplou sekanou. Na naše udivené pohledy spěšně dodal, že ho do obchodu nechtějí pustit. Zeptaly jsme se bodyguarda, stojícího u vchodu, proč ho nechce vpustit dovnitř. Ten nám jen suše odpověděl, ať se staráme samy o sebe.

Kde to žijeme, že nás už ani nepustí do obchodu? Kdo mu dal příkaz, že nesmí bezdomovce vpustit dovnitř? Dočkáme se snad toho, že jednou budou na obchodech viset cedule s nápisem: „Vstup jen v obleku a pro bílé“? Proč lidé tolik dají na to, jak kdo vypadá? Je to snad proto, že měli s určitým typem takto vypadajících lidí problém? Dost možná. Ale to nás ještě neomlouvá za naše jednání. Nemůžeme odsuzovat člověka, pokud jsme nestáli na jeho místě. Byl ten bezdomovec špatný jen proto, že měl na sobě ušmudlané hadry?

Co je tedy důležité? Důležité je to, co je očím skryté. Naše povaha, naše duše. Spíš než o to, jak vypadáme, bychom se měli starat o to, jak je na tom naše duše. Neublížujeme svým chováním někomu? Hodnocení člověka má vycházet z toho, co dává, nikoliv z toho, co je schopen získat. Snažme se tedy lidi neodsuzovat dřív, než je poznáme jen proto, že se nám nelíbí jejich hlas, vlasy nebo postava.

Kdo byl tedy lepší? Bezdomovec v otrhaných šatech nebo ten bohatý body-

guard v krásném, značkovém obleku a kravatě?

— Lenka Matysová (VHC3) —

Správně vidíme jediné srdcem. Co se tím myslí? Jak se díváme srdcem a proč člověk, který se dívá pouze očima, většinou doplácí na způsob, jakým se dívá na druhé? Někdy se to může zdát velmi prosté a jednoduché, ale neděláme my sami tytéž chyby?

Oči nám říkají, jak člověk vypadá, jak se obléká a upravuje, jakou má postavu, jestli je fyzicky zdravý nebo třeba handicapovaný. To mohou být dozajista také důležité informace, ale nesoudíme tím člověka pouze zvenčí? To by nám ale určitě nestačilo k dobrému vztahu. Ba naopak! Základ dobrého vztahu (a o to nám určitě jde) spočívá v něčem úplně jiném! A na to máme srdce (rozum), abychom měli možnost poznat toho druhého zevnitř. Jakou má povahu, vlastnosti, jak se chová ve společnosti či ve vztahu. A samozřejmě co je ještě důležitější, jaké jsou jeho hodnoty. Podle toho se člověk chová, podle toho také jedná atd. Na to bohužel oči nestačí, a tak je potřeba vnímat druhé lidi. Dokázat se i vcítit do dotyčné osoby, abychom jí co nejlépe rozuměli a poznali ji, a tím také poznali krásu srdce toho druhého. Na tom se staví dobré vztahy, a tím i vztahy spokojené. A o to nám jde, nebo ne?

Můžeme potkat osobu, která nám není, jak se říká, „na oko“ příliš sympatická. A tak se většinou stává, že tuto osobu zařadíme mezi nezajímavé. Také se nám může stát, že se dostaneme do těžké situace a náhle potřebujeme něčí pomoc. Víme, že to sami nezvládneme, a kolem sebe nemáme zrovna nikoho, kdo by s námi cítil a dokázal nám pomoci. Chytit nás za ruku,

řící povzbudivé slovo, třeba i nějakou legraci... Právě v takové chvíli by se nám nezajímavá osoba (mluvíme o té, která byla naším očím nesympatická) stala pro nás nejen zajímavou, ale také zachraňující.

Také bychom se mohli dostat do situace, kdy s odstupem času zjistíme, že námi nezajímavá osoba se nám začíná zdát velmi sympatická. O to horší je, když jsme této osobě nějak ublížili, nebo ji svými pohledy zavrhli. Potom nás to může velmi mrzet a také bolet.

Nestává se nám to? Nedostáváme se do takovýchto situací, které snášíme velmi těžce? Proto se snažme myslet na to, že je velmi podstatné a důležité nedávat na první dojem, a člověka tím někam „zaškaltkovat“, ale snažme se nejprve poznat dotyčnou osobu co nejlépe a pak teprve sudme, jaká je. Pak věrme, že se naše vztahy o mnoho zlepší a nejen my se budeme mít lépe.

— Marian Dvořák (VHC3) —

ÚVAHA III.

„Moudrost není ve větách a definicích, spíše ve vztazích.“

Josef Čapek

V čem se skrývá moudrost? Kde je podstata vědění? Dlouho se nad touto otázkou zamýšleli snad všichni filozofové tohoto světa. Každý dospěl k něčemu jinému, vymyslel svou definici a tu pak úctyhodně prezentoval naslouchajcímu lidu. Autor tohoto citátu však hledá moudrost zcela jinde. Ve věcech prostých jako sám

každodenní život. V lidských vztazích. Má-li pravdu, proč to lidé nevidí?

Dnešní doba je časem velkých změn ve všech směrech a ve věci lidských vztahů to platí dvojnásob. Lidé dnes komunikují pomocí textových zpráv, e-mailů, telefonních hovorů a na debatu tak říkajíc „z očí do očí“ nemá v naší uspěchané době nikdo čas. Vztahy slábnou, mizí, až se úplně ztratí a s nimi i moudrost, kterou přinášejí do našich životů. Kolik kontaktu mám, jestliže mačkám tlačítka na mobilním telefonu? Kolik úsměvů touto cestou předám? Není snad lepší obyčejná návštěva, která řekne, co má, a k tomu i utvrdí vztahy mezi lidmi?

Někdo řekne: „Doba si to žádá, protože nám nedává žádný čas na vztahy.“ Není ale pravda, že člověk je sám pánem svého času? Éra, ve které žijeme, nemá prostor pro lidské vztahy a už vůbec ne pro hledání moudrosti. Časy, kdy všichni věděli, kde ji najít, jsou již dávno pryč. Dnes má každý svou hlavu, svou moudrost a jen ta jeho je správná. Neptá se lidí, nezajímá ho jejich názor. Hledá si nové přátele v televizních postavách a v dobrých cenách obchodů. Má čas na internetové stránky, ale na staré známé mu už chvíle nezbyvá.

Všichni sní o novém životě, a tak hledají vztahy v anonymních debatách na internetu. Pátrají po seznámení pomocí kabelu vedoucího tisíc kilometrů daleko. Vlastní sousedy však neznají. Baví se s lidmi, o kterých ani nemají jistotu, že opravdu lidmi jsou. Pátrají po vzdálené cizí moudrosti, ale mezi své vlastní se nepodívají. Proč taky?

Vztahy mezi lidmi slábnou a s každým dalším komunikačním prostředkem se tato propast prohlubuje. Doufejme, že nenastane zlá doba, v níž bychom nevěděli, jak ten druhý vypadá. Dáme toto dopustit? Necháme vztahy jen tak odejít pod útlakem moderní technologie? Tato otázka zůstává

čistě na nás a na našich dětech. Snad oni objeví, co autor citátu našel už dávno.

— Adam Homolka (VHC3) —

Milá maminko, milý tatínku,

posílám vám pozdrav ze Sydney. Jak víte, naše třída je už půl roku pohřešovaná, a proto vás chci tímto dopisem uklidnit, že nás už našli. Teď teprve jsme na místech, kde jsme měli strávit měsíc už loni. Jste určitě zvědaví, kde jsme byli, takže vám to nyní povyprávím.

Loni jsme z Brna odletěli letadlem na poznávací zájezd do Austrálie. Velmi jsme se těšili, co všechno uvidíme, a ani ve snu nás nenapadlo, co se přihodí. Letadlo mělo 1000 km od Austrálie technickou poruchu a my jako zázrakem místo do oceánu spadli na jakýsi ostrov, což jsme ovšem netušili. „Kde to jsme?“ rozhlíželi se všichni. Kolem nás palmy, pláž, před námi křišťálově čisté moře... Najednou někdo pronesl: „Co když jsme na ostrově?“ „To si ověříme jen z výšky,“ prohlásila učitelka.

Po hodině chůze jsme přišli k hoře. Vyšli jsme na ni a rozhlédli se. Celý ostrov obklopovala modrá voda. Všichni vypadali sklesle. Pár dívek se rozplakalo. Já mezi ně sice nepatřila, ale přesto jsem měla knedlík v krku. Nešťastní jsme šli dolů. Na pláži jsme si udělali přístřešky. Jedli jsme ovoce, ale jednou kluci donesli i klokana (klokaní ocas v ananasové šťávě nám moc chutnal). Tři měsíce jsme žili jednotvárně.

Jednou jsme však zjistili něco úžasného. Byla jsem s kamarádkami u hory a ani nevím, jak jsem se ztratila. Děvčata na mě volala a hledala mě, a jak tak křičela, uslyšeli je domorodci. Lámanou angličtinou se dívek ptali, jestli nechtějí bydlet ve vesnici. Po jejich vysvětlení, jak se tam všechny ocitly, šly pro zbytek třídy. Do domorodé vesnice jsem mezitím náhodou dorazila i já. Než přišli ostatní spolužáci ze třídy, zalíbilo se mi tam. Domorodci nás naučili spoustu věcí (nějaké výrobky vám dovezu) a dozvěděli jsme se, že jejich vesnice je zároveň významné turistické letoviště (o tom jsme se nedávno přesvědčili).

O Vánocích přijeli turisté, našli nás a jejich lodí jsme odpluli do Sydney. Teď tedy budeme poznávat krásy Austrálie. Jak se máte vy? Co děláte? Moc se na vás těším, snad bude odlet domů již bez problémů.

Mějte se krásně, loučí se s vámi

vaše Eliška

— Eliška Opálková (G1) —

Z polštáře, Brno, 7. dubna 2008

Můj milý pane,

doufám, že i když jsem už poměrně starý a s menší zašitou dírou, mě nehodláte vyhodit, použít jakou bouchací pytel nebo něco podobného. Chtěl bych také ještě poděkovat za malou úpravu křidel.

Je mi velice líto, že jsem se ztratil na jeden rok pod postel – kvůli panu Vincentovi – a že i když jste mě usilovně hledal, nemohl jsem nic dělat.

Pobyt pod postelí mě docela pobavil, neboť jsem tam objevil spoustu zapomenutých věcí, jako například dvě čokoládové ozdoby na stromeček k Vánocům, které jste určitě uloupil a chystal jste se je potají večer sníst, ale usnul jste, nebo kousky ze staré skládačky, která už je dávno v koši.

Bylo mi tu smutno po Vás a po Vašem „hračkovém království“. Po prozkoumání terénu jsem se usadil pod starými obrázky a čekal. Shodou okolností pod postel spadl ještě MP3 přehrávač. Když jste odhrnul papíry, ležel jsem tam já, obalený v prachu. To bylo radosti! Hned jste běžel za svojí maminkou a na MP3 jste dočista zapomněl.

Jste sice někdy trochu roztržitý, ale přesto už mě nepustíte z očí ani na krok. Mám Vás rád a těším se, až se vrátíte ze školy.

Váš plyšáček Tučňáček

— Sebastian Kheml (G1) —

Výtah

Výkřiky! Vřískot. Vrzání. Ve vrátnici volá vysloužilý výpravčí Vavroušek: „Výtah vynechal, vdova Vakoveverková vězí vevnitř!“ „Vodjed, votravo,“ vyjekne vrátný, „výtah vyjede vzhůru ve vteřině!“ „Vdova Vakoveverková vypadá vlnadně, víme?“ vyburcuje vrátného Vavroušek. „Vážně?“ vrátný vyskočí. Vyběhne. Vzhůru, výše, výš...Vyvine vysoký výkon – vydatně vdechuje vzduch vůkol.

Ve výtahu vdechuje vdova Vakoveverková vinylchlorid – vymazává vdově vrásky. Vynalézavá, vidíte?

Výtah (vrtošivý vercajk vietnamské výroby) vypadá vratce. Vrátný vyráží vstříc výtahovým vratům. Ve výskoku výbušně vrata vylamuje. Vůl... Vlohy vrátného vyplouvají ven – vlastnoručně vyryhuje výtah vzhůru. Vůle vrátného vidět vdovu vynáší vítězství. „Vylezte ven, vlnadná vdovičko,“ vrčí vrátný.

„Vostrý,“ vyklouzne vrátnému. Vdova vypadá velmi vyčerpaně. Všude ve vzduchu visí vůně vinylchloridu. Vrátný vynáší vdovu ven: „Však vzduch Vakoveverkovou vzbudí...“

Venku výská vichřice. Vylamuje vzrostlé vrby, vyvrací větrolamy, vykolejuje vlaky – všude vůkol vraky... Vrátnému vlají vlasy. Vdově vlají vnady.

„Vstávat,“ volá vrátný, „vstávat, vdovičko vlnadná,“ vrní. Všude vůkol voda, ve vlasech vrátného vytváří velikonoční veledílo – vodní vejce.

Vdovu vzbudí výbuch vrtulníku. Vžum! Vdova vrávoravě vstává. Vinylchlorid vytváří vdově věrohodnou vernisáž – vlevo vidí velblouda, vpravo velrybu. Vrátný vypadá vyrovnaně. Vlídně vdovu vezme, vdova však vrátnému vrazí. „Vy vagabunde!“ vříská.

Vrátný vyskakuje. Vroucí vřídlo vzteku vybublalo. Vtipnými vulgarismy vyhubuje vdově, vysklí všechny viditelné venkovní výklady, vztekle vrhne vrtuli vybuchlého vrtulníku vstříc viceprezidentovu Volvu (vynikající vůz). „Vau!“ vyhrkne vdova, „vitální vrátný...“

Vztek vrátného vprchal. Vejde ve vestibul. Vdova vymazává veškeré vzpomínky vinylchloridem...

Veta!

— Marek Minster (G6) —

Potkají se dvě dámy. Jedna z nich má s sebou malinkého pejska.

„Ten je krásný,“ obdivuje ho druhá dáma.

„A co stojí?“

„Já nevím, proč si ten ňouma nesedne.“

„Když jsem kupoval tohoto psa, řekli mi, že poslouchá na slovo. Ale neřekli, na které.“

„Co se to děje, pane hajný, že ten váš pes štěká na mou ženu, jakmile si oblékne norský kožich?“

„On nemá rád myši.“

„Tati, co žere velbloud?“

„No, na co přijde.“

„A když nic nenajde?“

„Tak žere něco jiného.“

Telefonuje muž hasičům: „Rychle! Okamžitě přijďte k nám, hoříme!“

„Dobře, pane, jak se k vám dostaneme?“

„Cože? To už nemáte ta velká červená auta?“

Holič se ptá zákazníka: „Je to tak dobře?“

A zákazník říká: „Trochu delší, prosím.“

Řidič ateista jede kolem kostela a u vedle tekoucí řeky si povšimne, že na břehu chytají ryby dva kněží. U silnice stojí cedule s nápisem: Pozor, blíží se konec vaší cesty! Řidič ateista zpomalí, vytočí okénko a zahuláká: „Starejte se o sebe, panáčci!“ Načež dupne na plyn a uhání dál. Po chvíli se ozve mohutné žbluňknutí. Jeden z kněží se otočí

k druhému a praví: „Já jsem Vám říkal, otče, že tam bude lepší napsat: Most v rekonstrukci.“

Ráno ve tři hodiny začal vyzvánět zvonek u vchodových dveří. Rozespálý muž vstal a šel otevřít. Ve dveřích stál chlapík a ztěžklým jazykem drmolil: „Prosím Vás... Nemohl byste mě roztla... roztlačit?“

„Co tady otravujete ve tři ráno? Vypadněte!“

Muž zabouchl dveře a vrátil se do postele. Manželka, která se probudila a slyšela, co se u dveří děje, na něj spustila: „Ty jsi ale odporný sobec. Vzpomeň si, když nám před týdnem nechtělo naskočit auto. Úplně neznámý muž nás v dešti půl hodiny roztlačel... Běž tomu člověku pomoci!“

Muž vstal, oblékl se a vyšel před dům. Chlapíka však ve tmě nikde neviděl, a tak zakřičel: „Hej, člověče, kde jste? Roztlačím Vás!“

Od nedalekého dětského hřiště se ozvalo: „Tady jsem... Na kolotoči!“

Přijde mladý muž do obchodu a ptá se slečny prodavačky: „Máte finskou vodku?“

„Nemáme.“

„A máte ruskou vodku?“

„Nemáme.“

„A máte dnes večer čas?“

Ona se začervená a usměje: „Mám.“

„Tak si večer sedněte a napište tu objednávku.“

Turecký host v Tatrách práší z okna koberec. Jde okolo bača, zastaví se a říká: „Tak co, Aladine, nestartuje?“

Číšník nabízí hostovi: „Mám telecí srdce, vepřová játra a hovězí jazyk.“

„Pane vrchní, Vaše osobní problémy mě nezajímají!“ odpoví host.

V půjčovně loděk pokřikuje plavčík: „Devítko, vraťte se, končí vám půjčovné!“

Kolega se na něj otočí a povídá: „Ale my máme jenom osm loděk.“

„Aha! Šestko, šestko, máte nějaké problémy?“

— Kristýna Mrázová,
Martina Šedá (G3) —

SUDOKU

	2			1				8
4			9	2		1	6	
7	4		2					6
				5				
6					3		2	4
	7	5		6	8			3
8				9			5	

— Jan J. Škrášek (G6) —

Lercháč – Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Redakční rada:

Klára Kročová, Veronika Králová,
Alžběta Pilerová, Tereza Lerchová,
Anna Kubešová, Martina Šedá,
Kristýna Mrázová, Tereza Benešová,
Martina Hermannová, Vojtěch Janský,
Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová,
Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Ilustrace titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Grafická spolupráce:

Jan Škrášek

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v červnu 2008. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/lerchac>. Uzávěrka příštího čísla je **30. 9. 2008**.